

Ο ρυθμός είναι καθοριστικός

«Ο Καλός Δράκος του Χονγκ Κονγκ» του Άδωνη Φλωρίδη από την ΕΘΑΛ

Στην αυλή του Αρχοντικού της οδού Αξιοθέας ο χώρος αρχίζει να αφηγείται τις δικές του ιστορίες πριν να ξεκινήσει η παράσταση για την οποία μαζευόμαστε εκεί. Εκείνη τη βραδιά όμως που το κλιμάκιο της ΕΘΑΛ έπαιζε εκεί την πρώτη του λευκωσιάτικη παράσταση της βασισμένης πάνω στην πρόζα του Καββαδία παραγωγής, η παλιά Λευκωσία γύρω από το χώρο έλεγε δικές της ιστορίες. Λίγα μέτρα πέρα οι Τουρκοκύπριοι γιόρταζαν κάτι δικό τους, γάμο είχαν ή κάτι άλλο, εξίσου θορυβώδες και χαρούμενο, πού να ξέρουμε. Στον κήπο του «Ορφέα» μαζεμένοι σε κύκλο Πόντιοι συζητούσαν έντονα κάτι πολύ ανδρικό, αναμειγνύοντας ρωσικές, τουρκικές, γεωργιανές και ελληνικές φράσεις. Λίγο πιο μακριά, στα σοκάκια της Παλουριώτισσας οι σημερινές Λι ξεκινούσαν για δουλειά, φορτισμένες με μπουλούς και διάφορα άλλα πανηγυριώτικα, και οι δικές τους ιστορίες, σαν πολύχρωμες κορδέλες, ξεκινούσαν από πολύ μακριά και έφταναν στην καλοκαιριάτικη νυκτερινή Λευκωσία. Τα σπιτάκια του Ταχτακαλά, μερικά ανακαινισμένα και ψεύτικα σαν σκηνικά θεάτρου και μερικά νεκρά, με βουβές πόρτες και τυφλά παράθυρα, υπονοούσαν το καθένα τα δικά του. Η φωνή του χότζα διαπέρασε τον διακοσμημένο από τα φύλλα των δύο μεγάλων φοινικιών ουρανό πάνω από τη θεατρική αυλή, κάνοντας τον ακόμα πιο ανατολίτικο.

Κι εμείς ακούγαμε ταυτόχρονα το μурμουρητό της πόλης και τις ιστορίες δύο ανθρώπων που κατέχουν την τέχνη της αφήγησης και που γνωρίζουν την αξία των ιστοριών του κάθε τόπου και του κάθε ανθρώπου. Ο Άδωνης Φλωρίδης, που μας αφηγήθηκε κάποτε τον «Kalabush» στη γλώσσα του κινηματογράφου και το «Yahari Tuhari» στη γλώσσα του θεάτρου, ήταν ο κατάλληλος να δώσει θεατρική μορφή στις πεζές, αλλά πάντα ποιητικές αφηγήσεις του Νίκου Καββαδία. Ποια είναι, λοιπόν, τα μυστικά της τέχνης της αφήγησης και ποια η ιδιαιτερότητα της θεατρικής αφήγησης; Μεγάλη σημασία έχει η προσωπικότητα του αφηγητή, η χαρακτηριστική φιγούρα, η φωνή, επειδή όποιος αφηγείται, πλάθει το δικό του κόσμο, και αυτοί που τον κατοικούν, είναι επίσης πλάσματα δικά του. Ο αφηγητής καθορίζει την οπτική γωνία και ακολουθώντας την αισθητική της παράστασης. Ο Άδωνης Φλωρίδης και ο Γιάννος Αντωνίου έχουν φτιάξει τη μορφή του αφηγητή, του Κόλια, υπαρκτή, πειστική, μεστή από πικρή γνώση, πλούσιες

Ένας από τους χρυσούς κανόνες της τέχνης της αφήγησης δεν είχε τηρηθεί στη διασκευή και στη σκηνοθεσία του Φλωρίδη. Ο πραγματικός χρόνος της παράστασης ήταν μεγαλύτερος απ' ό,τι χρειαζόταν για να κρατηθεί ο μύθος σφριγηλός και αυστηρότερα δομημένος

Σκηνικά: Άδωνης Φλωρίδης.
Σκηνικά: Μαρία Χατζηκλεάνθους. **Κοστούμια:** Μιράντα Θεοδωρίδου. **Μουσική:** Βάσος Αργυρίδης. **Σχεδιασμός Φωτισμών:** Βασίλης Πετεινάρης. **Παίζουν:** Γιάννος Αντωνίου, Ευαγόρας Θεοδοσίου, Μαριλύ Μήλια, Νιόβη Σπυριδάκη, Βασίλης Ναθαναήλ.

εμπειρίες, τύψεις, αναμνήσεις, ικανότητα για συμπόνια και κατανόηση των ξένων και των μακρινών. Η αντίθεσή του με τη φιγούρα του νέου και άπειρου Τιμονιέρη, του μη προικισμένου με το χάρισμα της συμπόνιας και της κατανόησης (Ευαγόρας Θεοδοσίου), υπογραμμίζει ακόμα περισσότερο τα χαρακτηριστικά του. Οι δύο ηθοποιοί πραγματικά αλληλοβοηθούνται, αλλά και η θεατρική διασκευή του Φλωρίδη στηρίζεται

πάνω στο διάλογό τους, όπου οι ερωτήσεις του νεαρού ακροατή εκμαιεύουν την αφήγηση του Κόλια και σημαδεύουν την αλλαγή των χρονικών πλάνων, του αφηγηματικού παρόντος και του παρελθόντος. Το στοιχείο της παράστασης ήταν η μορφή της μικρής Λι. Η Μαριλύ Μήλια το κέρδισε αποφεύγοντας πολλούς κινδύνους, π.χ., να είναι πιο εξωτική, πιο παιδί, πιο χαριτωμένη, πιο... συμβολική, απ' ό,τι ταίριαζε σε μια φτιαγ-

μένη από τις αναμνήσεις, τις τύψεις, τις ανεκπλήρωτες επιθυμίες του αφηγητή. Η μορφή που έφτιαξαν ο σκηνοθέτης και η νεαρή ηθοποιός, είχε αισθητή και συγκεκριμένη αύρα, ένα κράμα απλότητας, σοβαρότητας, δοτικότητας, αξιοπρέπειας.

Πιστεύω πως τα πιο πάνω αποτελούν γνωρίσματα της αισθητικής και της υφολογικής γραμμής της παράστασης, στην ενότητα της οποίας συνέβαλαν (πραγματικά και όχι ως υποχρέωση απλής αναφοράς) η μουσική του Βάσου Αργυρίδη, τα σκηνικά της Μαρίας Χατζηκλεάνθους και τα κοστούμια της Μιράντας Θεοδωρίδου. Πιστεύω επίσης πως ένας από τους χρυσούς κανόνες της τέχνης της αφήγησης δεν είχε τηρηθεί στη διασκευή και στη σκηνοθεσία του Φλωρίδη. Ο πραγματικός χρόνος της παράστασης ήταν μεγαλύτερος απ' ό,τι χρειαζόταν για να κρατηθεί ο μύθος σφριγηλός και αυστηρότερα δομημένος. Ο ρυθμός είναι καθοριστικός στη ροή του μύθου. Σε μερικά σημεία η βραδύτητα του λόγου, καθώς και η διακοπή μεταξύ των δύο μερών της παράστασης, έβλαπταν το ρυθμό.

NONA ΜΟΛΕΣΚΗ